

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 2019
Συνοδική Ἐκδήλωση

Κείμενα προβληθείσης ταινίας

Ἡ Συγκρητιστική Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

*Οἰκουμενική Κίνησις
καὶ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»*

- **Μέρος Α'. 1948-2018.**

*«Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»
Σύναψις μιᾶς Οἰκουμενιστικῆς Διαθήκης.*

- **Μέρος Β'. Συγκρητισμός.**

*Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμός.
Πρὸς ἓνα «Παγκόσμιο Συμβούλιο Θρησκειῶν»;*

- **Μέρος Γ'. Ὑψώθηκε ὀριστικὰ πλέον τὸ «τεῖχος»**

μεταξὺ Γνησίας καὶ νόθου Ὁρθοδοξίας

Παραγωγή
Ἐρὰ Μητρόπολις Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Μάρτιος 2019

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321)

Κείμενα Ἐκφωνητοῦ Ταινίας
Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2019

Ἡ Συγκρητιστικὴ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Οἰκουμενικὴ Κίνησις
καὶ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν»*

Μέρος Α'.

1948-2018

«Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν»
Σύναψις μιᾶς Οἰκουμενιστικῆς Διαθήκης

- α. Τὸ παρελθὸν ἔτος 2018, συνεπληρώθησαν ἑβδομήντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας.
- β. Μὲ τὸν πλέον ἐπίσημο τρόπο, θεσμοποιήθηκε ἡ ἀντορθόδοξος Οἰκουμενικὴ Κίνησις, μὲ τὴν ἐνεργὸν δυστυχῶς σύμπραξιν τῶν ἐπίσημων ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος καὶ Κύπρου.
- γ. Ἀργότερα, προσεχώρησαν καὶ οἱ λοιπὲς ἐπίσημες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες ἔκτοτε ἀποτελοῦν «ὄργανικὰ μέλη» τοῦ παμπροτεσταντικοῦ αὐτοῦ «Συμβουλίου».
- δ. Ἡ πρώτη καὶ ἰδρυτικὴ αὐτῆς Γενικῆς Συνέλευσις διεκήρυξε, ὅτι «ἐνταῦθα, ἐν Ἀμστελοδάμῳ, παρεδώκαμεν αὐτοὺς ἐκ νέου εἰς Αὐτὸν καὶ συνήψαμεν διαθήκην πρὸς ἀλλήλους, ἰδρύοντες τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Προτιθέμεθα νὰ μείνωμεν

ήνωμένοι! Καλοῦμεν τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας νὰ ὑπογράψωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὴν διαθήκην αὐτὴν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλαις σχέσεσιν αὐτῶν».

ε. Ἡ λεγομένη «Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις», στὸ Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης, τὸ 1968, ἐξέφρασε «τὴν γενικὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνείδησιν», ὅτι δῆθεν Αὕτη ἀποτελεῖ *ὀργανικὸν μέλος* τοῦ «Συμβουλίου» αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως παραμένει πιστὴ στὴν *Οἰκουμενιστικὴ Διαθήκη*.

ς. Ἡ μεγάλη καὶ ἀνεπανάληπτος συλλογικὴ αὐτὴ πτώσις τῶν ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἔχει ἀνανεωθῆ ἔπανειλημμένως καὶ μὲ μεγάλη μάλιστα ἐπισημότητα.

ζ. Τὸ ἔσχατον τῆς συλλογικῆς αὐτῆς πτώσεως ἐσημειώθη τὸ **2016**, στὴν λεγομένη «*Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο*» τῶν ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*, στὴν Κρήτη, ὅπου συνυπεγράφη πανορθόδοξως ἡ *Οἰκουμενιστικὴ Διαθήκη* τοῦ Ἄμστερνταμ.

η. Στὸ πολὺκροτο *Κεῖμενό* της: «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*», γίνεται ἐκτενὴς ἀναφορὰ στὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*»: σὲ ἕξι συνολικῶς παραγράφους, ἐκφράζει τὸν ἐκδηλο ἐνθουσιασμό της γιὰ τὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* καὶ *ἀποτιμᾷ θετικᾶ* τὴν ἐν γένει «*θεολογικὴ προσφορὰ*» τοῦ «*Συμβουλίου*» καὶ εἰδικὰ τὴν ἀντορθόδοξο *«Δήλωσιν* τοῦ Τορόντο», **1950**.

θ. Τὸ **1974**, ὁ κορυφαῖος Σέρβος Δογματολόγος μακαριστὸς π. Ἰουστίνος Πόποβιτς θεωροῦσε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* «*ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν*» καὶ ἔθετε τὸ ἐξῆς πολυώδυνο ἐρώτημα:

«Ἦτο ἄραγε ἀπαραίτητον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ πανάχραντον Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὀργανισμὸς τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, νὰ ταπεινωθῆ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποί της θεολόγοι, ἀκόμη καὶ ἱεράρχαι, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν “ὀργανικὴν” μετοχὴν καὶ συμπερίληψιν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν...; Ἀλλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία!».

ι. Στὴν ἀνήκουστον προδοσίαν αὐτὴν εἶχε συμβάλει καθοριστικὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος –ὅπως μαρτυροῦν οἱ πηγές– ἦταν συνειδητὸς *Οἰκουμενιστῆς* καὶ θεωρεῖται ἀναντιρρήτως ἐκ τῶν *θεμελιωτῶν* τοῦ «*Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*».

ια. Τὸ 1920, τὸν Αὐγούστο, συμμετείχε ἐνεργῶς στὴν οἰκου-
μενιστικὴ Συνέλευσι τῆς Γενεύης, ἡ ὁποία κατήρτισε, ἐπὶ τῇ βά-
σει τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, «πρόγραμμα» πρὸς
«δημιουργίαν Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν τρόπον τῆς
Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν».

* * *

Μέρος Β'.

Συγκρητισμὸς

Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς

Πρὸς ἓνα «Παγκόσμιο Συμβούλιο Θρησκευτῶν»;

- α.** Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενον, «οἱ Διαχριστιανικοὶ Διάλογοι,
μὲ τις ἀπαράδεκτες συμπροσευχές καὶ τὸν συγκρητισμὸ τους, ὁδή-
γησαν γρήγορα στὸν Διαθρησκειακὸ Συγκρητισμὸ».
- β.** Κατὰ τὴν ὁμολογία βετεράνων ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενι-
στῶν, μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλη-
σιῶν» καλπάζει κυριολεκτικὰ ὁ «ὁμολογιακὸς συγκρητισμὸς καὶ
σχετικισμὸς».
- γ.** Τὸ ἀρχικὸ παγχριστιανικὸ ὄραμα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσε-
ως γίνεται πλέον πανθρησκειακὸ· ὁ ἐξωχριστιανικὸς Οἰκου-
μενισμὸς καλλιεργεῖ σταθερὰ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ.
- δ.** Ἐπρόκειτο γιὰ μίαν ὄντως ἐπανάστασι στὴν ἱστορία τοῦ
Χριστιανισμοῦ ἢ Διαθρησκειακὴ Κίνησις, ἡ ὁποία ἐξελίχθηκε
σὺν τῷ χρόνῳ σὲ δυναμικὸ ρεῖμα.
- ε.** Τὸ πράγματι τραγικὸν εἶναι, ὅτι τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο
Ἐκκλησιῶν» ἀνοίγεται θεαματικὰ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκείες μὲ
τὴν καθοριστικὴν συμβολὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.
- ς.** Τὸ 1991, στὴν «Διορθόδοξη Σύσκεψη», στὸ Σαμπεζύ, τὸν
Σεπτέμβριο, συλλογικῶς καὶ ἐπισήμως δηλώνεται, ὅτι ὁ ἑνω-
τικὸς διάλογος μεταξὺ τῶν διηρημένων Χριστιανῶν «δύναται
καὶ πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸν διάλογον μετ' ἄλλων θρησκευ-
τικῶν παραδόσεων» καὶ θεωρεῖται «εὐπρόσδεκτος» ἡ παρουσία
«ἀντιπροσώπων ἄλλων θρησκευτικῶν παραδόσεων εἰς Συνελεύ-
σεις [τοῦ «Π.Σ.Ε.»] καὶ ἄλλας ἐκφράσεις τῆς οἰκουμενικῆς προσ-
παθείας».

ζ. Ἐκτοτε, οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταὶ* ἔχουν ὡς σημαία καὶ σύμβολό τους τὴν πρωτάκουστη διακήρυξι του συγκρητιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου:

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται, καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἴνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ συμμαχία καὶ συλλογικὴ προσπάθεια».

η. Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ νοοτροπία αὐτὴ ὁδηγεῖ σταδιακὰ ὄχι μόνον ἐκτὸς τῶν «ὀρίων» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν «ὀρίων» ἀκόμη καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

θ. Ἐπομένως, δὲν προκαλεῖ ἐκπληξιν, ὅτι αὐξάνουν συνεχῶς οἱ ἐκκλήσεις γιὰ τὴν ἴδρυσιν ἐνὸς «*Παγκοσμίου Συμβουλίου Θρησκευτῶν*», ὥστε νὰ θεσμοποιηθῆ καὶ ὁ ἐξωχριστιανικὸς ἡ Διαθρησκευτικὸς *Οἰκουμενισμὸς*.

* * *

Μέρος Γ'.

Ἐψώθηκε ὀριστικὰ πλέον τὸ «τεῖχος» μεταξὺ Γνησίας καὶ νόθου Ὁρθοδοξίας

α. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταί*, εἶναι σαφές, ὅτι μὲ τὴν συμμετοχὴ τους στὴν *Διαχριστιανικὴ καὶ Διαθρησκευτικὴ Κίνησι*, ἔχουν παραθεωρήσει τὸ ἀσάλευτο καὶ διαιώνιο *σημεῖο ἀναφορᾶς* τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας· δηλαδή, τὴν διαρκῆ ἀναφορὰ «ἐπὶ τὸν εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως Κανόνα».

β. Ἡ παραθεώρησις αὐτὴ ἔχει προκαλέσει τόσο ἀπερίγραπτη σύγχυσι στοὺς *Οἰκουμενιστάς*, ὥστε κυριολεκτικὰ δὲν ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ τι λέγουν καὶ τι πράττουν, συγχρωτιζόμενοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ μάλιστα μὲ τοὺς Παπικούς.

γ. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταὶ* ἔχουν ἀθετήσει πλήρως τὸν «*εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως Κανόνα*», δηλαδή ὅτι στὸ διάστημα τῶν δέκα αἰώνων, ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου μέχρι τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἀναφέρονται *διακόσιοι περίπου συγγράψαντες κατὰ τῶν Λατίνων καὶ πέντε ἀντι-παπικαὶ Σύνοδοι*.

δ. Καὶ δὲν παρέμειναν οἱ καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς μόνον στὴν ἀθέτησι, ἀλλὰ τὸ ἔτος 1993, στὸ

Βελεμένδιο του Λιβάνου, *ἀνεγνώρισαν τὸν Παπισμὸν ὡς Ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν πλήρη ἐκκλησιολογικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου.*

- ε. **Τὸ Κείμενο τῆς Βελεμενδίου Ἐνώσεως** δὲν εἶναι οὔτε ἀμφίσημο οὔτε νεφελῶδες, ἀλλὰ σαφέστατο:

«Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται», λέγει ἐνδεικτικὰ ἡ Βελεμένδιος Συμφωνία, *«ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του – ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελούσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων – δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός».*

- ς. **Δὲν** θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ λησμονηθῆ, ὅτι τὸ ἔτος **1995**, ὁ συγκρητιστὴς πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συνυπέγραψε μὲ τὸν τότε Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ **Κοινὸν Ἀνακοινωθέν**, σαφῶς κείμενον πίστεως, στὸ ὁποῖο μεταξὺ ἄλλων διεκηρύσσοντο τὰ ἀκόλουθα, ἐν προφανεῖ συμφωνίᾳ πρὸς τὰ τῆς Βελεμενδίου Ἐνώσεως:

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὀρθόδοξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν...»· *«περιέλαβον (Πάπας καὶ πατριάρχης) εἰς τὰς προσευχὰς τῶν ὄλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τοῦ βαπτίσματός των, εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστόν...»*· *«αἱ ἐκκλησίαι μας ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφαὶ ἐκκλησίαι, ὑπεύθυνοι ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ».*

- ς. **Τὸ 2004**, στὸ Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο, στὴν Θεσσαλονίκη, διεκηρύχθη μὲ πρωτοφανῆ παρρησία καὶ πλήρη διαύγεια ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια γιὰ τὴν συγκρητιστικὴ Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν».

«Ἡ ἴδια ἡ πράξι τῆς συμμετοχῆς, στὸ “Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν” καὶ στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικοὺς Παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσί-

τες, *συνιστᾶ ἄρνηση τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξίσωση καὶ ἐξομοίωση τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας».*

- η.** **Τὸ 2016**, στὴν Κρήτη, ἡ αὐτο-αποκαλουμένη «*Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος*» τῶν καινοτόμων *Οἰκουμενιστῶν* ἐπεκύρωσε τὴν **ἀντορθόδοξη πορεία** ἑκατὸ ἐτῶν καὶ ὕψωσε ὀριστικὰ πλέον ἓνα **τεῖχος**, τὸ ὁποῖο χωρίζει τὴν **Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ** μας ἀπὸ τὴν συγκρητιστικὴ ψευδο-ορθοδοξία τῶν πεπτωκότων *Οἰκουμενιστῶν*.

*Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!*